
O MARIJO BEZ GRIEHA ZAČETA, MOLI ZA NAS, KOJI SE K TEBI UTJEČEMO,
ČUDOTVORNA · MEDALJICA
Reissmann

ČUDOTVORNA MEDALJICA

CIENA Kn 30·—

IZDALE
MILOSRDNE SESTRE SV. VINKA PAULSKOG,
OSIEK I., (Dom sv. Vinka), Strossmayerova ul. 69.

Dozvolom Biskupskog ordinariata u Đakovu od 10. ožujka 1944. broj 543/1944.

S madžarskog preveo: ANTE ADJIĆ, svećenik.

Blage uspomene papa Pijo XI. višeput je dao izraza svom velikom pouzdanju u zagovor Bezgrješne Djevice.

»Osobito danas — rekao je — ponovno je zasjala Čudotvorna Medaljica. Može se osjetiti i rukom dokučiti, kako molitvom možemo sve postići, pa i čudesa, pače i osobita čudesa. A to je posebno svojstvo Čudotvorne Medaljice. A nama su čudesa potrebna.

Blažena nam se Djevica ne smieši samo iz massabielske pećine, ona nas obasiplje svojim milostima i preko Čudotvorne Medaljice . . . Ista Bogorodica, bl. Djevica Marija, koja na se svraća našu pozornost, pobuđuje u našim srcima pouzdanje i milostivo uslišava naše molbe.«

Govoreći o Čudotvornoj Medaljici dodao je još: »Već sam ih mnogo razdielio!« . . .

Obodreni riečima velikog Pape promotrimo malo, što je zapravo Čudotvorna Medaljica?

Što se tiče tvari: skromni komadić metala. Našim sjetilima ne nalazimo ni traga onoj nadnaravnoj istini, koja je čini čudotvornom.

A ne može se poreći, da medaljica nema čudotvorne učinke. To priznaje i nepogrješiva Crkva. Kada liečnička znanost i prirodne sile odkažu službu, Čudotvorna Medaljica često u tren oka izvrši svoju zadaću. Ne njezina tvar, sastav: oni su nemoćni. Nego po Medaljici sveta Majka Božja, blažena Djevica Marija.

Uđimo samo u bolnice ili u druge domove duševne biede! Ponesimo sobom našu Medaljicu, a s njom i svoju vjeru i pouzdanje. Naskoro ćemo biti svjedoci nadprirodnih događaja. Ne moramo ići daleko. Svagdje nalazimo i duševne i tjelesne biede. Kako u palačama tako i u kolibama.

Ne treba tu niti mnogo naobrazbe. Danomice nam se odigravaju pred očima čudesna obraćenja i ozdravljenja pomoću Medaljice.

Kao i lurdska voda. I jedno i drugo je dala moćna Djevica u pomoć biednom čovječanstvu. **I neka ti to bude kao znak na ruci tvojoj i kao spomen na čelu tvojem, da zakon Gospodnji uviek bude u ustima tvojim.** (Exod. 13. 9.) (Ps. 104.)

A ovaj znak je sama bl. Djevica doniela, da stvara čudesa na zemlji: Ona je sama željela, da se njom služimo, da je širimo pouzdanjem. Ona je sama dala uzorak medaljice; stajala je kao model, i pokazala do u sitnice: kakovo treba da bude lice i naličje medaljice, i osobito naglasila, da će preko medaljice i čudesa činiti, ako je tko nosi pouzdajem.

Iz ljubavi i milosrđa, jer nam je ona sladka Majka.

A ime je medaljici dao sam narod. Narod, koji je na sebi osjetio, kako je blažena Djevica Marija izpunila svoje obećanje onima, koji nose medaljicu.

Čudesna Medaljica! — Čudotvorna Medaljica! —

Njezinu smo poviest već čuli. Bila je to jedna sestra milosrdnica sv. Vinka, blažena odabranica, koju je blažena Djevica odlikovala svojom osobnom pojavom više puta i njoj povjerila ovu dragocjenu baštinu: Treba ju širiti!

Skromnu malu Katarinu Labourè od onda već slavimo na oltaru. Nepogrješiva Crkva ju je 28. svibnja 1933. proglasila »Blaženom« i njenu sliku i moći stavila na oltar, da ju vjernici javno štuju.

Nošenje i upotrebu Medaljice katolička Crkva je već davno prije (7. prosinca 1838.) odobrila i uzvisila na stepen škapulara te oprostima obogatila (24. kolovoza 1894.). 27. studenoga je naredila i posebnu svetkovinu na uspomenu ukazanja blažene Gospe. (23. srpnja 1894.)

No čujmo u kratko poviest Medaljice:

Katarina Labourè je sprovela vrieme svog novicijata u parižkoj matici sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog. Za to vrieme više puta je rođenim očima vidjela Bl. Gospu, s njom govorila, dapače dotakla je se svojim vlastitim rukama.

Jedno ovako osobito ukazanje bilo je noću između 19.—20. srpnja 1830. godine. Probudila se oko ponoći i pričinilo joj se, da je netko budi. Nazove ju imenom. Sada posve sviestno odkrije

zastor od kreveta i opazi jedno blistavo bielo, po prilici 5 godišnje diete pred svojim krevetom. Bio je njen anđeo čuvar.

— Dođi u kapelicu, čeka te bl. Djevica!, reče diete.

Sestra se Katarina ne usuđuje poći. Boji se. Možda se vara. Diete ju međutim požuruje:

— Ne boj se! Pol dvanaest je, sve tvrdo spava. Obuci se samo! Čekam te!

— Brzo se počeh oblačiti. Diete me čekalo na uzglavlju. Pođosmo. Odmah udari ponoć. Diete je išlo meni s lieva. Kud smo prolazili, svagdje je svietlo zasjalo. Diete se dotakne vrata na kapelici, ona se sama otvore. Unutri su gorile svieće i svjetiljke, kao da se sprema ponoćka.

Anđeo čuvar ju je vodio do svetišta. Postrance su bile spremljene tri stolice za sutrašnju veliku misu, za svećenika i asistenciju.

Šestra Katarina najednom začuje s one strane šušanj svilene oprave. Sliedeći tren vidi pred sobom Bl. Djevicu, gdje sjedi na srednjoj stolici.

Diete progovori ovako:

— Evo Blažene Djevice!

— Jednim skokom bila sam pred njom, pripovieda sestra. Kleknuvši obadvie ruke stavi u krilo nebeske Majke. To sú bili najslađi trenutci moga života!

A bl. Djevica ovako progovori:

— Diete moje, dragi Bog ti povjerava veliku zadaću. Čekaju te mnoge patnje, ali sve ćeš podnieti, kad pomisliš, da sve činiš na sve veću slavu Božju. Upoznat ćeš njegove nakane. Mnogo ćeš se boriti, dok ne odkriješ svom dušobrižniku sve ove milosti, koje si primila. On će se protiviti, ali se ne boj, dobit ćeš dosta milosti. Uzdaj se i ne boj se ništa! Imat ćeš ukazanja, i u svojim ćeš molitvama primiti unutarnja nadahnuća. O svemu izviesti svoga ispovjednika.

— Rieč mi nije došla na usne, svoj pogled ne mogoh svrnuti sa prekrasnog lica nebeske Majke, no ona je razumjela moj niemi govor.

— Vremena su vrlo zla, diete moje. Zemlju će stići mnogo nesreće... Priestolja će se rušiti... svako zlo će se na nj sasuti.

Bl. Katarina Lobourè

A onda lievom rukom pokazujući prema oltaru ovako nastavi:

— Ali dođi k oltaru! Ovdje te uviek čeka moj sveti Sin. Ovdje ima za svakoga obilno milosti... uslišenja... pomoći. Nikad ne ću uskratiti svoje materinske pomoći... Doći će čas, kad će sviet misliti, da je već sve propalo, ali i onda ću biti s vama! Uzdajte se u mene...! Diete moje, spušta se žalost na cio sviet...

— Glas se Majke Božje skoro zagušio od žalosti. Na licu joj se vidjela neizmjerna žalost. Upitah Bl. Djevicu, što to sve znači, što sam vidjela, a ona mi sve raztumačila. Ostadoh tako još dugo vremena, kad se najednom sve promieni, kao kad se svietlo ugasi. Majke Božje najednom nestade.

— Ode! reče blistavo diete i pozove me, da ga sliedim. Odpusti me, kao što smo došli. Upravo udari dva, kad se vratih u krevet. Niesam mogla više zaspati...

Ovo potvrđuje, da su se proročtva, koja je Bl. Djevica kazala sestri Katarini, poslije točno izpunila.

Slika se bl. Gospe duboko uklesala u srdce sestre Katarine. Nikad je više nije zaboravila. Uviek joj se ponovno rađala želja u duši, da je vidi opet. A bl. Djevica nije dopustila, da dugo čeka. Kad je već prvo ukazanje toliko ushitilo njenu malu štićenicu, — ta mogla se je dotaći kao rođene majke — neka je motri i u njenoj nebeskoj slavi.

Iste godine 27. studenoga žurila se na počinak. Kao nekoć, već je dvie noći probdjela. Samostansko zvonce zove na večernje razmatranje. Već je skupa čitava duhovna obitelj. Sestra Katarina kleči na svom mjestu. U kapelici se pobožna tišina uvija u večernji sumrak. Srdca tonu u pobožnoj molitvi. Srdce, duša sad samo pliva u nutrinji.

I sestre Katarine. Ali, što je to? Čuje li opet šušanj svilene oprave? Prene ju dobro poznati glas. Kad je podigla pogled — Bog je svjedok, da se ne vara — vidi pred sobom Bl. Djevicu. Upravo poskoči, da klekne pred nju, ali je zadrži neko unutrašnje nadahnuće. Ne

može je se dotaći! Onda je došla k njoj kao Majka, sada se pokazuje u nebeskoj slavi.

No pustimo je, da nam sama izpripovjedi nebesko ukazanje!

— Pogledam gore, vidim pred sobom bl. Djevicu. Stajala je na polukugli. Sniežno bielo odielo odražavalo se u jutarnjem rumenilu. Na glavi joj čipkasta marama, a na njoj sniežno bieli veo talasao se do zemlje. Nije joj pokrio lica.

Pred srdcem je držala manju kuglu obadviema rukama. Pogled joj bješe upravljen prema nebu, i — kad je kuglu Bogu prikazala — lice joj najednom zasja. Ne mogu izreći, kako je bila liepa! Na prstima joj opazim prsten obložen dragim kamenjem, jedan blistaviji od drugog. Iz ovih su izbijale tako sjajne zrake, da je lik bl. Gospe plivao u moru svjetlosti . . .

Dok sam posve utonula u razmatranje, bl. Djevica upravi pogled u mene i reče:

— Ova kugla predstavlja sviet, a posebno

svakog čovjeka . . . Zrake svjetlosti označuju milosti, kojima obasipam one, koji ih mole.

Razumjela sam, da se Gospino srdce raduje, kad nam može pomoći.

Onda najednom opazim promjenu. Oko Gospinog lika nastane ovalni okvir, u kojem su u polukrugu blistale ove rieči zlatnim slovima: **O Marijo, bez grieha začeta, moli za nas, koji se k tebi utječemo!**

Opet promjena. Iz ruku Bl. Djevice nestane male kugle, a ona spusti nježno razširene ruke. Prstenje urešeno dragim kamenjem razprostre čarobno svietlo na njeno podnožje: zemlju.

— Daj napraviti medaljice po ovom uzorku! — glasio je jasni poziv. — Svi, koji je nose biti će dionici mnogih i velikih milosti. Preobilne milosti dobit će oni, koji je pouzdano nose.

Slika se promienila. U ovalnoj sredini stoji veliko slovo M. Među kracima slova vodoravno prema gore diže se sa opletenog držala križ. Pod monogramom dva srdca: jedno obavija

trnov vienac, a drugo probodeno mačem. Razumjela sam, da to ima biti naličje medaljice.

— Dva srdca jasno govore! Čujem zov u svojoj duši.

Sestra Katarina dugo promatra ovu živu sliku, dok je na koncu nestane izpred njenih očiju.

Ali njen poziv tek sad počinje. Dakle treba kovati medaljice. Prema viđenom uzorku. To je zapovied bl. Gospe. Vjerno izpovjedi sve ovo izpovjedniku, ali on je opomene, da šuti. Pače joj zabrani, da i misli na sve ovo.

Sirota sestra muči se između zapoviedi nebeske i zabrane Božjeg namjestnika. Njoj je sveto i jedno i drugo. Ali ovo potonje presjeca put prvome. Međutim njoj živo zuji u ušima bodrenje Majke Božje: Ne boj se! Uzdaj se! Dobit ćeš dosta milosti! . . .

Uto joj se ponovno ukaže Bl. Djevica i opet joj zapovjedi da dade kovati medaljice. Pa kad se mlada sestra potuži, da joj njen izpovjednik ne vjeruje, ovako je tješi:

— Budi mirna! Doći će vrieme, kad će

učiniti ono, što želim. On je moj sluga te se boji, da me ne uvriedi.

Međutim njen izpovjednik podastre stvar crkvenim vlastima, a one, nakon zrelog promišljanja odobre, da se medaljice kuju.

Sestra Katarina gleda prve medaljice duboko ganuta. Crte su iste, pa ipak, kako je drugčija bila živa medalja, koju je ona promatrala!

— Marijo, mila moja Majko!

Prvi promičbenik medaljice bio je sam gospodin nadbiskup. Težko bolestan ležao je njegov nekadašnji drug biskup dr. Pradt. I duša mu je bila težko bolestna. Odpao je od Crkve. Smrt je već nad njim razširila krila, srećom nije ih sklopila.

Nadbiskup ga posjeti medaljicom u džepu. Zgranuvši se gleda, kako mu je prijatelj duboko pao. Izgleda, da je šteta svake rieči, koja bi ga opet podigla i obratila. Već je zaplamsao pakleni plamen . . .

Nadbiskup mu pokuša još jednom progo-

voriti, ali umirući jednostavno dade iztjerati visokog posjetnika.

On se žalostan udalji doduše, ali ne izgubi nade. Pritište na srdce medaljicu i višekratno opetuje uzdah: O bez grieha začeta Djevice Marijo, moli za nas, koji se k tebi utječemo!

Ali jedva je napustio kuću bolestnikovu, koji se borio smrću, kad ga obuze silan nemir.

— Pozovite natrag gospodina nadbiskupa, zaklinjem vas, pozovite ga natrag, ali odmah!

Što se odigralo sliedeći čas između gospodnjeg svećenika i zabludjeloga velikog grješnika, doći će na svietlo na sudnjem danu. No gle, nadbiskup mu već pruža Presveto, zadnju poputbinu.

Umirući zahvaljuje jecajući u suzama Utočištu grješnika, da mu je po medaljici izmolila milost pravoga obraćenja.

Nije se ni zamračilo, a mrtvačko je zvono već tužno odzvanjalo, prateći na zadnji put jednu spašenu dušu.

Ovo je obraćenje bilo prvo čudo Bl. Djevice po medaljici. A prvo je sliedilo drugo ... deseto ... na stotine tisuća ...

Između čudesnih obraćenja, najpoznatiji je slučaj Alfonza Ratisbonne, uglednoga strašburskog židova.

Možda ni Savao, koji je toliko progonio Crkvu, nije u svom srdcu gojio toliku mržnju i odvratnost prema Kristovoj Crkvi, kao ovaj. Prije svoje ženidbe pošao je na put oko svieta. Ponajprije na iztok. Na putu se zaustavi na pol dana u Rimu.

Ovdje se sastao sa prijateljem barunom Bussieres. On mu je preporučio Čudotvornu medaljicu i dao mu molitvicu: »Spomeni se«, time, da je prepiše, jer nije imao kod sebe više primjeraka.

— Volio bi vidjeti, što bi učinio ti, kad bi ja tražio od tebe, da moliš kakovu židovsku molitvu — reče Ratisbonne, opirući se tvrdokorno prijateljevoj želji.

Napokon ipak pristane da prepiše molitvu. Pročita je nekoliko puta, da odkrije u njoj ono, radi čega je njegovom prijatelju toliko dragocjena. Poslije ju nauči napamet, pa bi je neprestano izgovarao, kao što opetujemo melo-

diju, koja nam se nesvjestno nameće. Inače je ravnodušno prolazio ulicama, i kad bi se sastao sa prijateljima porugljivo bi im se smiešio, kad bi započeli razgovor o vjerskim stvarima.

Na jednom zaokretu sastane se sa barunom.

— Čujem, da još danas putuješ — reče ovaj. Molim te odprati me do crkve Sv. Andrije delle Fratte. Imam tamo obaviti važan posao sa jednim patrom, a onda ćemo zajedno u grad, da ovo — ono razgledamo.

Ratisbonne se htio oduprieti, ali kad se radi samo o nekoliko časaka, podoše. Nije ni slutio, da će ga nakon nekoliko časaka milost Božja pritisnuti o zemlju i da će se s njim opetovati damaščansko čudo!

— Kad sam se vratio iz crkve, — veli barun — izprva ne vidjeh Alfonza. Pođoh, da ga tražim i za čas ga nađoh pred kapelom sv. Mihajla, gdje nepomično kleči. Priđem k njemu i nazovem ga imenom.

Nikakova odgovora.

Tri put ga podrmam, dok me je napokon

opazio. Pogleda me očima punim suza. Sklopljenim rukama, neopisivim izrazom lica izusti samo: O kako sam blažen!

Podignem prijatelja sa poda i izvedem ga izpod ruke iz crkve.

— Šta je s tobom? Kamo da te odvedem?

— Vodi me, kamo hoćeš! zavapi. — Nakon ovoga, što vidjeh, spreman sam na sve.

Iz njedara izvuče Čudotvornu medaljicu i natopi je suzama.

Na sve moje molbe, da već progovori, odvraćao je jecanjem i kratkim izrekama: O kako sam blažen!... Kako je Bog dobar!... Kako su sažaljenja vriedni oni, koji to ne znaju!... Pred pola sata sam još izsmjehivao Krista, a sada!... Vodi me kojem izpovjedniku!... Ne mogu živjeti više bez krštenja... Žudim za blaženstvom mučenika!...

— Odvedem ga u zavod Isusovaca k ocu Villefortu.

Tamo je, nakon što se smirio, ovako počeo:

— Moglo je biti neko dva — tri časa poslije mog ulaza u crkvu, obuze me neka neizre-

civa zabuna. Pogledam, čitave zgrade nestane izpred mojih očiju. Sav se sjaj usredotočio u kapelici sv. Mihajla... i usred sjaja nad oltarom stajala je blistava dostojanstvena i milosti puna bl. Djevica Marija, kao ovdje na ovoj mojoj medaljici...

Neka neodoljiva sila tjerala me, da joj se približim. Bl. Gospa mahne rukom, da kleknem. Kao da je sama htjela reći: Dobro.

— Nije govorila sa mnom, ali ja sam sve razumio. Sađa razumijem privrženost katolika svojim crkvama... Kako je sve ovo divno!

Čovjek više nije na zemlji, nego u raju!

Tada pogleda na naličje medaljice.

— Sad već razumijem, zašto sam prošle noći vidio — ma koliko se trudio: da misli svratim na drugi smjer — jedan križ osobitog oblika, bez Kristova lika. Evo to je isti.

— Ostavivši oca pođosmo ravno u crkvu Marije Velike — nastavlja barun — da se zahvalimo Bogu.

— Da se barem ne bi trebao nikada udaljiti odavle!

Pred oltarom euharistijskoga Isusa upravo ga skršila spoznaja, da je ovdje nazočan Bog — Čovjek. Grozno mu se činilo, da se iztočnim griehom okaljani čovjek može zadržavati u prisuću živog Boga.

Sklone se u jednu pokrajnu kapelicu Bl. Djevice.

— Ovdje se ne moram bojati, jer osjećam, da me štiti sama Marija.

Zanimale su me pojedinosti čudesnog ukazanja. No on ni sam nije znao, kako je dospio sa strane poslanice, na drugu stranu. Samo toliko je znao, da je najednom klečao pred kapelom sv. Mihajla. Samo jedan tren je vidio lik bl. Gospe, nije mogao izdržati da gleda nebesko svietlo. Tri puta je pokušao, da gleda u Majku Božju, ali uzprkos svem naprezanju, pogled mu je dospio samo do njenih blagoslovljenih svetih ruku iz kojih je vidio, kako se na njega prosipa milost u blistavim snopovima.

Osam dana nakon toga Ratisbonne se pokrstio. Krstno mu je ime Marija.

Sveta Rimska Stolica uzela je ovo čudesno

obraćenje u službeni pretres i 3. lipnja 1842. izdala o svemu sliedeći dekret:

Njegova uzoritost, prečastni kardinal — nadbiskup Patrizi, papinski generalni zamjenik potvrđuje, da je čudo, koje je dobri Bog na zagovor bl. Djevice učinio pri naglom i savršenom obraćenju Alfonza Marije Ratisbonne-a sa židovske vjere, pravi događaj i u istinu se zbilo.

Na veću slavu Božju i štovanje Bl. Djevice Njegova Uzoritost dozvoljava, da se ovo veliko čudo i pismeno objavi i da ima pravu snagu istine.

—o—

Nabrojit ćemo još nekoliko slučajeva na veću slavu Božju i štovanje čudotvorne blažene Gospe.

Sestra nadstojnica bolnice u Münchenu izvješćuje o nebeskoj zaštiti Čudotvorne medaljice u jednom izvanrednom slučaju.

»Htjela bih da doviknem čitavom svietu — piše ona — da ovo čitaju i da se tim više pouzdaju u zagovor blažene Djevice Marije.

U ponedjeljak 24. srpnja prsnuo je nevjerojatnom silom kotao za sterilizaciju operativnog pribora. Eksplozija je probila zid od četiri metra, strop operacione dvorane i vrata. Opeke je odbacila u drugu, pače i treću dvoranu, i sve napunila parom.

Sestra, koja je pomagala kod operacije i tri dvoriteljice bile su zabavljene poslom upravo u tim trima dvoranama. Ali upravo u času eksplozije blažena Gospa kao da ih je primila za ruke i izvela iz dvorane. Jedna je pošla po povoj, druga po vodu, a treća je upravo prihvatila za bravu, da uđe, kad ju nešto zadrži.

Trebalo je vidjeti ovo pustošenje i ruševine, koje bi ih sve zdrobile. Pozvani preduzimač i radnici bili su zapanjeni. Jedan reče: Onda sam se porugljivo smiešio, kad sam vidio, kako su si objesile medaljice pripremajući operacioni pribor. Ali sad razumijem. Molim vas dajte i meni jednu.« Tada ganut pogleda medaljicu i spremi je u listnicu.

Sutra dan je u kapelici bila misa zahvalnica

za sve one, koji su se spasili, a sliedeće nedjelje hodočastili su svi pješice na veliko zavjetno mjesto blažene Gospe Laghet, da se ondje pričeste i zahvale.

—o—

Karlo Germanyi piše iz Nograda 21. veljače 1937.

Častna sestro! Supruga me je zamolila, da Vam opišem tok moje bolesti i njeno ozdravljenje. Neka i ovo služi kao zahvala svemogućem Bogu i bl. Djevici Mariji, što mi je pomogla i ostavila me na životu u mojoj obitelji.

U prosincu godine 1935. dobio sam krvarenje slezena, što se tokom nekoliko mjeseci više puta opetovalo. Međutim sam bio na bolničkom i sanatorijskom liečenju te mi je bilo lakše, ali poslije se opet pojavilo krvarenje.

15. rujna mi je tako pozlilo i krvarenje toliko zauzelo maha, da su oba liečnika stojali kraj mene nemoćni, nikakova injekcija nije pomogla. Držali su da sam izgubljen i onda me prva pomoć odveze u bolnicu. Ni tamo nisu

Čudotvorna misija bl. Katarine

mogli zaustaviti krvarenje. Bilo mi je tako zlo, da su mi dali i svetu pomast.

Primarni liečnik narèdi transfuziju krvi. Uštrcali su mi četiri deci krvi, ali poboljšanja nema. Kad su uvidili da ne preostane drugo, žurno pozovu prvu pomoć, da još živ stignem kući.

1. listopada u 8 sati navečer stigoh kući. Kod kuće je bila sama moja mala Evica. Supruga mi je otišla na večernju pobožnost i — na izpovied s nakanom za moje ozdravljenje. Pošli su po nju. Kad mi se supruga povratila, zaprepasti se nada mnom, jer sam već izgledao kao smrt.

Tada Evici, kojoj je tata bio sve, nešto pade na um. Skine sa svoga vrata medaljicu i metne je meni na vrat. I gle čuda, meni odmah bude lakše, a krvarenje sasvim prestane. Evičina medaljica blažene Djevice pomogla je njenom tatici.

Nakon toga ležao sam do početka prosinca. Došla je svetkovina bl. Djevice Marije. Bilo mi je vrlo težko, što ne mogu ustati i poći k Njoj

u crkvu. Molio sam Je, da mi dade snage, da ustanem. I sad je sliedio drugi čudesni događaj. Nakon ove molitve i molbe dobio sam toliko snage, da sam zatražio odielo i obukao se, a prijašnji dan nisam se mogao ni držati, tako da me je supruga morala umiti.

Ova Božja milost zapanjila je cielu obitelj i susjede. Svi su govorili: gle, što može Bog i bl. Djevica Marija! — Jer svatko je znao, da su me liečnici držali izgubljenim, da mi nema pomoći.

Ja dakle mogu zahvaliti svoj život dragom Bogu, bl. Djevici i Čudotvornoj medaljici. Dok god budem živio, molit ću se i zahvaljivati bl. Djevici na Njenoj bezkrajnoj dobroti.

—o—

Iz Puy-a, rodnog mjesta sv. Vinka, zahvalni redci svjedoče o novim čudesnim zagovorima.

Samostan sestara milosrdnica stoji nekih 50 metara od riečice Borne. Ona je redovito plitka i sporog toka, ali znade biti i opasna,

kad se u jesen počne slievati u nju voda sa okolnih brda. Lane u listopadu, jedne se nedjelje dogodilo, da je iza proloma oblaka bio vodostaj tako visok, da je sobom nosila drveće i kuće.

Kada su se sestre vraćale iz crkve, vidjele su zaprepaštene, da je rieka uz strašan šum prodrla gat i u mutnim valovima povukla sve sa sobom. Već je srušila lukove bližnjega mosta. Vrtove u blizini kuća pretvorila je u jezero. Voda je već doprla i do njihove kuće i od časa do časa sve više rasla. Što će biti s nama!? Trošna nam kućica ne će dugo izdržati pod udarcem valova.

U velikoj pogibelji hrlile su sestre i djeca u kapelicu na katu i vapile za pomoć klečeći pred kipom blažene Gospe. Dok su molile čule su; kako pucaju i kako se ruše susjedne kuće. Voda je već prodrla do prozora. Onda su bacale u vodu Čudotvorne medaljice i drhćući čekale, što će biti sliedeći trenutak. I gle, strašna poplava opada. Voda se vraća u svoje korito. I

premda je prije čitave tvorničke građevine sa sobom nosila, trošnoj njihovoj kući nije ništa naškodila.

Svi su ovo nazvali čudom.

—o—

Slična eksplozija onoj u Münchenu, dogodila se i u Marseille-u mjeseca listopada 1939. u tvornici La Mazarade. Mnogo je osoba poginulo, ali sve djevojke, koje su nosile Čudotvornu medaljicu, spasile su se.

U svim ovim događajima a i u ostalima, kojih je na tisuće i tisuće, vidimo čudotvorni zagovor bl. Djevice preko male medaljice. Jedne je čudesno ozdravila, a druge spasila od sigurne smrti. Ali ako mnogima i nije povratila tjelesni život, ona im je spasila dušu za život vječni i zasladila težke samrtne časove, a njihove obitelji blago utješila.

—o—

Što da činimo, da zadobijemo obećane milosti?

1. Nabavimo Čudotvornu medaljicu, dajmo je blagosloviti i nosimo je neprestano kod sebe.

2. Jutrom i večerom poljubimo Medaljicu i pritom pobožno recimo: **O Marijo, bez grieha začeta, moli za nas, koji se k tebi utječemo!**

3. Štujmo osobito Bezgrješno Začeće Bl. Djevice.

4. Ako hoćemo da zadobijemo oproste, skopčane sa medaljicom, primimo je poput škapulara od za to ovlaštenog svećenika. Ovo ovlaštenje može se dobiti od generala Misijskih svećenika. (Naslov: Prečastni g. Antun Zdešar: C. M. Jastrebarsko.)

PRVA HRVATSKA DIONIČKA TISKARA OSIEK.